

lige, naar de gaa ud paa at paalægge en Sagfører de i § 34 nævnte Straffe. Om at indbringe Sagen for Domstolen paa sædvanlig Maade vil der nu efter Ministeriets Mening ikke kunne være Tale allerede af den Grund, at der som oftest ikke er Spørgsmaal om Overtrædelse af et bestemt Lovbud, men om at sælde en paa en diskretionær Bedømmelse af den Paagjældendes hele Forhold hvilende Dom. Paa den anden Side ere dog Dommerne i en overordnet Ret naturligt kaldede til at træde til, naar den af det overordnede Sagførerraad affagte Kjendelse forlanges prøvet. Ministeriet har da antaget, at Sagen rettest ordnes paa den i Forflagets § 34 antydede Maade, hvorefter vedkommende Sagfører kan fordrø Beslutningen prøvet af et Udvalg, bestaaende af Justitiarius i den egl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret og 8 af denne Rets Medlemmer. Efterat der er givet saavel vedkommende Sagfører som det overordnede Sagførerraad's Medlemmer Leilighed til at udtale sig, stadfæster eller ophæver det nævnte Udvalg den paaanførte Beslutning, og det er herved Meningen, at Udvalget i denne sin Virksomhed ikke skal være bundet til de sædvanlige for Procedure og Domsaffigelse bindende Regler, men skal virke i de friere Former, der ere angivne ved at betegne det som et Udvalg.

3 Overensstemmelse med Sagførerraadens Karakter som offentlige Myndigheder er der i § 37 og § 38 optaget Bestemmelser, der sigte til at muliggjøre en Haandhævelse af de Sagførerraadene og deres enkelte Medlemmer paa hvilende Pligter ligeoverfor det offentlige.

Med Hensyn til § 39 bemærkes først, at Ministeriet finder det naturligt, at der fra det Dieblit, da det ved Lov er bestemt, at Sagførerraad skulle dannes, og at der skal tages Hensyn

til disses Betænkning ved Bestikkelse af Sagførere, ikke strides til nogen Bestikkelse for Sagførerraadene ere traadte i Virksomhed og kunne yde Ministeriet deres Bistand i den nævnte Henseende. Dernæst indrømmer Paragrafen indenfor den i samme angivne Grændse dem, der overensstemmende med Lov af 26de Mai 1868 have fungeret i de Stillinger, som efter den nævnte Lov aabne Afgang til Sagførervirksomhed, Ret til at erholde Sagførerbestikkelse, naar de have fungeret i de nævnte Stillinger saalange, som det efter Lov af 26de Mai 1868 udfordredes, skjøndt de derved ikke fyldestgjøre de videregaaende Fordringer, som nærværende Lovs §§ 3 og 4 opstille. I hvorvel Ministeriet nemlig ikke skjønner rettere, end at det uden egentlig Uretferdighed kunde fordrø, at den, der, efter at den nye Lov er traadt i Kraft, puffer at bestikkes til Sagfører, fuldt ud skal fyldestgjøre de Fordringer, som Loven har anset det fornødent at stille, har man dog antaget, at et vist Villighedshensyn gjør sig gjældende til Fordel for dem, der under den ældre Lov have arbejdet saalange paa et af Forberedelsesstadierne til Sagførervirksomheden, at de nærme sig til det Tidspunkt, da de efter den Lov, der gjaldt paa den Tid, da de sloge ind paa Sagførerveien, vilde have naaet Maalet; navnlig har man fundet, at det for dem, der ere indtraadte i Stillingen som Amtsfuldmægtig i Tillid til, at de derved erhvervede Kvalifikationen til at blive Sagførere, vilde være haardt, om den Tid, i hvilken de have fungeret i denne Stilling, der fremtidig ikke hører til Forberedelsesstadierne for Sagførervirksomhed, skulde være fuldstændig spildt. At gjøre et lignende Hensyn gjældende ligeoverfor den Skjærpelse i Betingelserne for Sagførervirksomhed, som nærværende Lovs § 1 indeholder, forsaavidt den kræver 30 Aars Alder, er derimod forekommet Ministeriet mere betænkeligt og ikke at have de samme Grunde for sig.